

Alle spørgsmål om anvendelse af tvang ved iværksættelse og ophør af hjælpeforanstaltninger kan for så vidt angår voksne åndssvage indbringes for et i henhold til § 4 nedsat *centralnævn*. Derimod afgøres alle spørgsmål om forsorgens udøvelse som hidtil af bestyrelsen med rekurs til socialministeriet, ligesom klager af denne art stadig kan indbringes for det af folketinget i henhold til grundlovens § 71, stk. 7, nedsatte tilsyn.

Overensstemmende med, at loven lægger hovedvægten på, at åndssvageforsorgen tilbydes de pågældende som en *frivillig hjælp*, fastslås det i *kap. II*, at enhver, der er åndssvag, eller hvis tilstand ganske må ligestilles med åndssvaghed, og som skønnes at have behov for hjælpeforanstaltninger, er berettiget til at modtage hjælp og bistand fra åndssvageforsorgen (§ 5). For at sikre, at åndssvage får den hjælp, de behøver, er der i §§ 6 og 7 givet formelle regler om, hvem der kan rette henvendelse om hjælp, og hvilke myndigheder der har pligt til at indberette en åndssvag til forsorgen.

Mens det hidtil har været tvivlsomt, om og i hvilket omfang en åndssvag var undergivet *undervisnings- og oplæringspligt*, er en sådan pligt nu lovfæstet i *kap. III*. Pligten indtræder fra det tidspunkt, da barnet efter de til enhver tid i lov om folkeskolen fastsatte bestemmelser ville have været undergivet undervisningspligt, og vedvarer normalt til det fyldte 21. år. I særlige tilfælde kan pligten ophæves på et tidligere tidspunkt, dog først fra det tidspunkt, da den i lov om folkeskolen hjemlede undervisningspligt ophører (§ 9).

I *kapitel IV* hjemles ved § 10 *særlige tvangsregler for åndssvage over 18 år*, som ikke er omfattet af bestemmelserne om forlænget børneforsorg til det 21. år. Mens ufrivillig forsorg hidtil har kunnet iværksættes og opretholdes, hvis en åndssvag måtte forventes at ville blive til væsentlig ulempe for samfundet, hvis han var ude af stand til at forsørge sig selv, eller hvis der var nærliggende fare for, at han ville sætte børn i verden, er der ved de nu gennemførte bestemmelser sket den væsentlige indskrænkning, at forsorgen kun kan iværksættes for så vidt vedkommende overlæge skønner, at pågældende må anses som farlig for sig selv eller andre. Derimod kan ophør af forsorg